

Debreceni Ítéltábla

Pkf.I.20.064/2026/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Czingula Ügyvédi Iroda (cím, eljáró ügyvéd: dr. Czingula Katalin) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. Varga István ügyvéd (cím) által képviselt kérelmezett neve (cím) kérelmezettel szemben vagyoni elégtétel megfizetése iránt indított nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 32.Pk.20.964/2025/14. számú végzése ellen a kérelmezett részéről 15. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a fellebbezési eljárás illetékmentes.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított – a másodfokú eljárás szempontjából jelentős – tényállás szerint a kérelmező mint jogosult által 2016. december 15-én kibocsátani kért fizetési meghagyással indult, majd perré alakult eljárás 16.P.20.1./2017. számon indult meg a kérelmezett előtt, amely eljárás – többszöri hatályon kívül helyezést és felfüggesztést követően – a Kúria 2024. október 9-én meghozott, a kérelmező részére 2024. november 22-én kézbesített Gfv.VI.30.0../2024/5. számú ítéletével fejeződött be (a továbbiakban: alapügy).

[2] A kérelmező a 2024. december 23-án előterjesztett kérelmében kérte a kérelmezett kötelezését 847 200 Ft vagyoni elégtétel megfizetésére. A kérelemben előadta, hogy 2118 napra érvényesíti a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel érvényesítéséről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 7. §-ának (1) és (2) bekezdései szerinti igényét.

[3] A kérelmezett az elleniratában 501 200 Ft-ot meghaladóan kérte a kérelem elutasítását. Hivatkozása szerint 9 időtartamban összesen 865 nap levonása indokolt az alapügy ténylegesen 2850 nap számított időtartamából, köztük az alapügy 2018. június 20. és 2019. október 30. napjai közötti felfüggesztésének 498 napja is.

[4] A kérelmező 2025. április 9-én, a Pevtv. 11. §-ának (6) bekezdése szerinti jogvesztő határidő letelte után megváltoztatta a kérelmét, és 1 140 000 Ft-ra emelte fel a követelését.

[5] Az elsőfokú bíróság a 13.Pk.21.6../2024/15. számú végzésével 982 400 Ft vagyoni elégtétel és 158 762 „perköltség” megfizetésére kötelezte a kérelmezettet, továbbá rendelkezett a meg nem fizetett illeték viseléséről is.

[6] A kérelmezett fellebbezése folytán eljáró Debreceni Ítéltábla a Pkf.I.20.3../2025/2. számú végzéssel hatályon kívül helyezte az elsőfokú bíróság végzését, és az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította megállapítva, hogy a feljegyzett fellebbezési illeték összege 7000 Ft. A végzés indokolása szerint az elsőfokú bíróság – egyéb, az ügy érdemi eldöntésére kiható eljárási szabálysértések mellett – nem vizsgálta, hogy a kérelmezett a jogvesztő határidőben emelte-e fel a kérelmét.

[7] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során beszerezte az alapügy felülvizsgálati szakaszában hozott ítélet kézbesítésére vonatkozó iratot, majd a 13. sorszámu, 2025. november 18-án jogerőre emelkedett végzésével megszüntette az eljárást a kérelemváltoztatással érintett 292 800 Ft vonatkozásában.

[8] A felek a megismételt eljárás során egyebekben fenntartották a nyilatkozataikat.

[9] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett végzéssel kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 847 200 Ft-ot és 190 500 Ft „perköltséget”. Megállapította, hogy a meg nem fizetett 25 416 Ft eljárási és 7000 Ft fellebbezési illeték az állam terhén marad.

[10] A végzés – másodfokú eljárás szempontjából jelentős – indokolásában ismertette a Pevtv. több rendelkezését (illetőleg egyéb alapjogi normát is), majd rögzítette, hogy az alapügy számított időtartama 2855 nap volt. A végzésben részletezettek szerint ebből mindösszesen 29 nap levonása volt indokolt, azt meghaladóan a kérelmezett eredménytelenül kérte további 836 nap levonását.

[11] Ebből az alapügy 2018. június 20. és 2019. október 30. napjai közötti felfüggesztésével telt 498 nap levonását azért kérte alaptalanul a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján, mert jöllehet a kérelmezett a 15.P.20.7../2017/19-I. számú, első fokon jogerőre emelkedett végzésével felfüggesztette a per tárgyalását az Európai Unió Bírósága előtt folyamatban lévő előzetes döntéshozatali eljárások befejezéséig, az a Pevtv. rendszerében önmagában nem teremti meg a levonás lehetőségét. Az alapeljárás számított időtartamából ugyanis csak azzal kapcsolatban kerülhet sor levonásra, hogy a kérelmező vagy a bíróság eljárási cselekménye vagy mulasztása mennyiben járult hozzá az eljárás elhúzódásához, és azt kell vizsgálni, hogy volt-e olyan időszak, amely a kérelmező vagy a bíróság érdekkörében felmerülő, elhárítható ok miatt szükségtelenül telt el. Bár a felfüggesztés alatt tett minden, nem a felfüggesztéssel kapcsolatos bírói és a felek által tett eljárási cselekmény hatálytalan volt, ezt csak a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdése alapján lehetett értékelni, ami azt jelentette, hogy nem volt csökkenthető a számított időtartam az eljárás objektív, a felektől független okból történt felfüggesztésének időtartamával. Még ha a kérelmező is indítványozta a tárgyalás felfüggesztést, azt a bíróság rendelte el. E döntése a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 152. §-

ának (1) bekezdése alapján bírói mérlegeléstől függött, a bíróság meggyőződéséből fakadó diszkrecionális felfüggesztési ok volt, ezért a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdésében foglaltaktól eltérően nem a kérelmező érdekkörében felmerült perbeli cselekménynek, hanem a bíróság érdekkörében megvalósult perbeli intézkedéseknek minősül. A felfüggesztésről történő rendelkezés ugyanis a bíró befolyásmentes, meggyőződése szerinti döntése (Debreceni Ítéltábla Pkf.II.20.2../2023/2. végzés). Ezért nem állnak fenn a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdésében foglalt konjunktív feltételek, mivel a bíróság döntött a szükségtelen elhúzódást eredményező perbeli cselekményről, azaz nem a kérelmező perelhúzó magatartásáról, vagy mulasztásáról van szó. Ezzel összefüggésben annak sincs jelentősége, hogy a felfüggesztést elrendelő végzés első fokon jogerőre emelkedett, a jogorvoslati jog igénybevétele ugyanis nem kötelezettség.

[12] Mindezek miatt az alapügy figyelembe vehető időtartama 2826 nap volt, azonban a kérelmező 2118 napra érvényesítette az igényét, ezért ennek alapulvételével kötelezte a kérelmezettet a polgári peres eljárás elhúzódásával kapcsolatos vagyoni elégtétel mértékéről és a kifizetendő összeg számításának szabályairól szóló 372/2021. (VI. 30.) Korm. rendelet 1. §-ában [helyesen: a (2) bekezdésében] meghatározott 400 Ft-os „napi díj” alapulvételével 847 200 Ft megfizetésére (az elismert marasztalási összeg előzetes végrehajthatóságával).

[13] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (1) és 102. §-ának (6) bekezdése alapján rendelkezett a „perköltség” és a meg nem fizetett illeték viseléséről, az utóbbi esetében a kérelmezett személyes illetékmentességére is figyelemmel.

[14] A kérelmezett a fellebbezésben kérte az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatását és a marasztalásának 187 600 Ft-tal csökkentését. Hivatkozása szerint az elsőfokú végzés 469 nap vonatkozásban jogsértő, (amelynek ellentmondva) 498 nap levonását kérte, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Pevtv. 15. §-ának (3) bekezdését és az 1952. évi Pp. 152. §-ának (1) bekezdését. A 2018. június 20. és 2019. október 30. napjai között eltelt 498 nap levonása azért indokolt, mert a felfüggesztésre a kérelmező érdekkörében került sor, a kereset sikere érdekében kérte azt, ezért ez az időtartam kifejezetten az ő rendelkező cselekményéhez köthető, az alapügy az ő akaratából nem haladt előre.

[15] A kérelmezett hatályosan nem tett észrevételt a fellebbezésre, hanem csak – az elsőfokú bíróság által elutasított határidő hosszabbítása iránti kérelmét követően – a törvényi határidőn [Pp. 390. §-ának (2) bekezdése] túl.

[16] A fellebbezés megalapozatlan.

[17] Az ítéltábla a Pp. 389. §-a szerint alkalmazandó 370. § (1) bekezdése alapján fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzésnek a kérelmezettet 659 600 Ft vagyoni elégtétel és 190 500 Ft eljárási költség megfizetésére kötelező rendelkezéseit.

[18] Ezt meghaladóan pedig – a fellebbezés korlátai mellett -az elsőfokú bíróság helytálló döntést hozott, amelyet az ítéltábla az indokai alapján hagyott helyben, ezért a végzésnek az egyszerűsített indokolását adta [Pp. 386. §-ának (4) bekezdése].

[19] Az ítéltábla ettől függetlenül utal arra is, hogy az egységes, a másodfokú eljárásra is irányadó bírói gyakorlat szerint (pl. BDT2024. 4752.) ha az eljárás figyelembe vehető időtartama a kérelmezett által kért levonások után is meghaladja a kérelemben meghatározott napok számát, úgy a vagyoni elégtételre alapot adó napok számát a fél által megjelölt időszakra esően levonni kért napok számával nem lehet tovább csökkenteni, ezért a levonások indokoltságát érdemben vizsgálni sem kell.

[20] Ha pedig az elsőfokú bíróság által az eljárás figyelembe vehető időtartamaként meghatározott 2826 napot csökkentenénk is a kérelmezett által feltüntetett 469 nappal, az $(2826 - 469 = 2357 \text{ nap})$ még mindig meghaladná a kérelmező által érvényesített követelés alapjául szolgáló 2118 napot, ezért a kérelmezett fellebbezése eleve alkalmatlan volt az elsőfokú végzés részbeni megváltoztatására.

[21] Az ítéltábla mindezek alapján helybenhagyta az elsőfokú végzés fellebbezett részét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján.

[22] A másodfokú eljárás során pernyertes kérelmező nem számított fel másodfokú eljárási költséget, ezért az ítéltáblának arról nem kellett rendelkeznie.

[23] A másodfokú eljárás illetékmentességére vonatkozó megállapítás az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 51. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Debrecen, 2026. március 10.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Árok Krisztián s.k. előadó bíró, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró